

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ, ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΤΟΣ Α'. Συνδρομή ἔτησια προπληρ.—'Εν Ἑλλάδι: δραχ. 8 —Διὰ τοὺς κκ. φοιτητὰς δρ. 6. ΤΕΥΧ. 13.
'Εν τῷ Ἑξωτερικῷ φρ. χρ. 10. Ἐξίμημος φρ. χρ. 6. Τιμὴ φύλλου λεπτὰ 25.

Διευθυντῆς καὶ Ἐκδότης: ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ ΧΡ. ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΣ

Γραφεῖον ἐν τῇ οἴῳ Γραβιᾶς, ἀρ. 11.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περὶ τῆς Ἀκαδημίας, Νομοσχέδιον περὶ ἰδρύσεως Ἀκαδημίας, Κανονισμὸς αὐτῆς ὑπὸ Ἀλεξ. Ρ. Ραγκαθῆ.—Κωνστ. Σ. Κέντου. Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις.—Ἡ ἀλληλογραφία παρὰ τοῖς Μικρασιατοῖς, ὑπὸ Ἰωακείμ Βαλαζάνη.—Ἡ ἀντισηπτικὴ ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν διὰ πυροβόλων ἔπλων πληγῶν καὶ ἐν ταῖς μεγάλαις ἐγχειρήσεσι τῶν μελῶν, κατὰ μετὰ φρασιν Κλ. Χ. Κοκκολάτου.—Μῆσα διὰ τῶν ὁποίων οὐνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὴν φύσιν τῶν διαφορῶν ὑφασμάτων, ὑπὸ Ἰω. Δ. Τρικαλιανοῦ.—Ἐν τῷ Δελτίῳ: Αἰγυπτιακά, ὑπὸ Κ.Ε.Κωνσταντινίδου.—Ποικίλα.—Βιολοκρισία.—Ἀγγελίαι κλπ. κλπ.

'Εν Ἀθήναις τῇ 21 Δεκεμβρίου 1888.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἡ τελευταία περὶ τῆς Ἀκαδημίας διατριβὴ τοῦ κ.

Ἀλεξάνδρου Ρ. Ραγκαθῆ.

[Συνέχεια τοῦ Κανονισμοῦ ἴδου προηγούμε. τεύχος].

Ἄρθρ. 21 Τὸ Ἀκαδημικὸν ἔτος ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ Αὐγούστου, καὶ λήγει τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα τοῦ Μαΐου ὃ δ' Ἰούνιος καὶ Ἰούλιος εἰσὶ μῆνες διακοπῶν.

Ὁμοίως δὲ διακοπὰς ἔχει ἡ Ἀκαδημία τὴν ἐβδομάδα τῶν Βαίων, τὴν τῆς Διακαινησίμου καὶ τὴν τῶν Χριστουγέννων, ὡς καὶ τὰς διὰ δικτάγματος ὀρισμένους διὰ τὰ δημόσια καταστήματα ἑορτάς.

Ἄρθρ. 22. Ἡ Ἀκαδημία, ὡς ἠθικὸν πρόσωπον, ἔχει ἰδίαν περιουσίαν, συνισταμένην ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ Κ. Σίνα δωρηθέντος αὐτῇ μεγάρου, καὶ ἐκ τῶν χρηματικῶν ἢ ἄλλων δωρεῶν καὶ προικοδοτήσεων, ἃς ἐπιτρέπεται αὐτῇ νὰ δέχεται, προστιθεμένων καὶ τῶν προστίμων περὶ ὧν ἐν ἀρθρῷ 10 καὶ 13, καὶ τῶν προσόδων τῶν ἐκ τῶν δημοσιεύσεων.

Ἰδιαίτερον ταμεῖον δὲν ἔχει ἡ Ἀκαδημία, ἀλλὰ τὰ κεφάλαια καὶ εἰσοδήματα αὐτῆς κατατίθενται εἰς τὴν ἐθνικὴν τράπεζαν ἢ ἄλλο πιστωτικὸν κατὰστημα, καὶ μόνον τῶν τῶν αὐτῶν γίνεται χρῆσις, ἐκτὸς ἂν διὰ τινος ποσότητος ὀρισθῆ ῥητῶς κατ' ἄλλον τρόπον ὑπὸ τοῦ δωρητοῦ αὐτῶν.

Τὰς δὲ καθ' ἡμέραν εἰσπράξεις καὶ δαπάνας διαχειρίζεται ὁ Γραμματεὺς, κανονίζων αὐτὰς κατὰ μῆνα μετὰ τῆς τράπεζης, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους δίδων τῷ διαδόχῳ αὐτοῦ ἀπολογισμὸν τῆς προσωρινῆς του διαχειρίσεως.

Ἄρθρ. 23. Ὅταν δ' ἀποκτήσῃ χρηματικὴν περιουσίαν ἡ Ἀκαδημία, θέλει δαπανᾶ ἐξ αὐτῆς εἰς τὰς ἰδίαις ἀνάγκαις κατὰ τὴν ἐπομένην σειράν, δηλαδή ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ ἰδαρίου α', καὶ χωροῦσα βαθμῶδ' εἰς τὸ ἐπόμενον, ἀφ' οὗ μόνον ἐπαρκέσῃ εἰς τὸ προηγούμενον.

α'. Εἰς μίσθωσιν τοῦ ἀναπορεύτου ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, ἢ τοῦ ἀρχικλητήρος, καὶ μετὰ ταῦτα, καθ' ὅσον αἱ ἀνάγκαι ἀπαιτοῦσι καὶ αἱ πρόσοδοι ἐπιτρέπουσιν, ὑποκλητήρων καὶ ὑπηρετῶν, καὶ εἰς ἐπιμέλειαν τῆς οἰκοδομῆς.

β'. Εἰς μίσθωσιν ἐνὸς γραφέως, καὶ βαθμῶδ' ἐνὸς κατὰ τμήμα (μετὰ ταῦτα δ' ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν πόρων κατ' ἀπόφασιν τῆς ὅλης Ἀκαδημίας, ἴσως καὶ περισσοτέρων), καὶ εἰς χρησίαν τῶν γραφικῶν ἐξόδων.

γ'. Εἰς μίσθωσιν τῶν κατὰ τμήματα γραμματικῶν, ὀριζομένην κατ' ἀρχάς, μέχρις ἄλλης ἀποφάσεως, εἰς 200 δρ. μηνιαίως δι' ἕκαστον, διὰ τοὺς 10 ἐργασίμους μῆνας.

δ'. Εἰς δημοσίευσιν 1) τῶν μηνιαίων πρακτικῶν τῶν 5 τμημάτων, ἢ ἐπιμελοῦνται οἱ γραμματεῖς κατ' ἀρθρ. 18.

2) ἔτησιας συλλογῆς τῶν ὑπομνημάτων τῶν τακτικῶν καὶ ἐπιτίμων μελῶν.

3) ὁμ. ἰδιαίτερας σειρᾶς τῶν διατριβῶν τῶν ἀντεπιστελλόντων, ὡς καὶ τῶν ξένων τῆ Ἀκαδημίας, ὧν ἔργα ἀνεγνώσθησαν ἐν αὐτῇ.

ε'. Εἰς Ἑκκλησιαστικόν, ὀριζόμενον κατ' ἀρ-

χάς εις 10 δρ., διδομένως εις έκαστον τακτικόν μέλος δι' έκάστην συνεδρίασιν, εις τὴν περὶ ἀρξίσκεται.

ς'. Εἰς ἀμοιβὰς διχωνισμῶν.

ζ'. Εἰς ἔκδοσιν τῶν ἐν διχωνισμοῖς στεφανουμένων ἔργων, ὅσας ἀποφασίζεται ὑπὸ τῶν τμημάτων, ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ προϋπολογισμοῦ.

η'. Εἰς ἔκδοσιν συγγραμμάτων ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας συνταττομένων, οἷον τοῦ Νεοελληνικοῦ λεξικοῦ, τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος κτλ., ἢ δημοσιευμένων ἢ ὑποστηριζομένων ὑπ' αὐτῆς καθ' ὃ λόγου ἀξίων, ἀλλ' ἀκτινῶν ἐργασίαν καὶ δαπάνην ὑπερβαίνουσαν τὰς δυνάμεις αὐτοῦ.

θ'. Εἰς εἴ τι ἄλλο ἤθελον ἀποφασίζει τὰ τμήματα ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τῆς ὅλης Ἀκαδημίας ψηφισμένου προϋπολογισμοῦ.

Ἄρθρ. 24. Ὅποτε ἤθελε σπουδαίως ἀυξήσει ὁ ἀριθμὸς τῶν βιβλίων τῶν δικόρων τμημάτων, ἢ Ἀκαδημίας σύμπασα θέλει σκεφθῆ περὶ καταρτισμοῦ γενικῆς αὐτῆς βιβλιοθήκης, καὶ ἐκλογῆς καὶ μισθοδοσίας τοῦ Ἐφόρου καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ, ὡς καὶ τῶν ἄλλων δαπανῶν τῆς διατηρήσεως αὐτῆς.

Ἄρθρ. 25. Διὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν μηνιαίων πρακτικῶν (23, δ, 1), πᾶς ὁ ὑπόμνημα ἀναγνώσκων ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ὀφείλει, πρὸ τῆς ἀναγνώσεως, νὰ διδῆ σύντομον περίληψιν αὐτοῦ εἰς τὸν Γραμματέα τοῦ οἰκείου τμήματος. Γίνεται δ' ἢ δημοσίευσιν ὑπὸ τὴν εὐθύνην τοῦ Γραμματέως τοῦ πρωτανεύοντος τμήματος, καὶ ἀνὰ ἕν σῶμα πέμπεται δωρεὰν εἰς πᾶν τακτικὸν καὶ ἐπίτιμον μέλος.

Τῶν δ' ἐν ἐκτάσει κατ' ἔτος δημοσιευμένων ὑπομνημάτων (23, δ, 2) ἢ ἐκλογὴ γίνεται ὑφ' ἐκάστου τμήματος ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Ἀυγούστου, καὶ ἐξ ἐκάστου τῶν ὑπομνημάτων τούτων δημοσιεύονται καὶ 25 ἰδιαίτερα ἀντίτυπα καὶ δίδονται δωρεὰν εἰς τὸν συγγραφέα, ὡς καὶ ὅσα ἄλλα ἤθελε ζητήσει αὐτὸς ἰδίᾳ δαπάνῃ.

Ἄρθρ. 26. Ἡ ἐκλογὴ τῶν 4 πρώτων μελῶν ἐκάστου τμήματος θέλει γίνει ὑπὸ τοῦ Βασιλέως.

Ἄρθρ. 27. Κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ μηνὸς τοῦ μετὰ τὸν διορισμὸν τῶν μελῶν τούτων, θέλουσι συνέλθει τὰ τμήματα, ἕκαστον κατὰ τὴν ἐν ἄρθρ. 8 ὁρισμένην αὐτῷ ἡμέραν, εἰς συνεδρίασιν, καὶ, ὑπὸ τὴν προσωρινὴν προεδρίαν τοῦ καθ' ἡλικίαν πρεσβυτέρου, τὰ μέλη θέλουσι προβάλλει καὶ ὑποστηρίξει, κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 ἐδάφ. 2, προτάσεις περὶ ἐκλογῆς ἐτέρων τριῶν μελῶν. Κατὰ δὲ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ ἐπομένου μηνός, κατὰ τὰς αὐτὰς

ἡμέρας θέλει γίνεσθαι κατὰ τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ ὁρισθέντα τρόπον ἢ ἐκλογὴ. Ἐν διχοψηφίᾳ δὲ ἀπορρίπτεται ὁ ὑποψήριος μέχρι τῆς προσεχούσης ἐκλογῆς.

Ἄν δ' εἰς τμήμα τι δὲν λάβωσι τινα μέλη τὴν δέουσαν πλειονοψηφίαν, προστίθενται εἰς αὐτὸ μόνα ὅσα τὴν ἔλαβον.

Ἄρθρ. 28. Ἐνα δὲ μῆνα μετὰ τὴν ἐκλογὴν ταύτην ἕκαστον τμήμα θέλει ἐκλέξει τὸ γραφεῖόν του, καὶ ἀρχίσει τὰς ἐργασίας του.

Ἄρθρ. 29. Κατὰ δὲ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ ἐπομένου Ἀυγούστου, τὰ παρόντα μέλη ἐκάστου οὕτως ἀυξηθέντος τμήματος συνελθόντα, θέλουσιν ὁμοίως προτείνει ἵνα μετὰ ἕνα μῆνα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκλέξωσιν ἕτερα 5 μέλη, τῇ προσθήκῃ καὶ εἴτινος τυχὸν ἐλλείψαντος ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ κατὰ τὴν προλαβούσαν ἐκλογὴν.

Ἄρθρ. 30. Μετὰ δὲ τὸν ἀπαρτισμὸν τῶν 12 μελῶν, τὰ ἐπίλοιπα 3 θέλουσιν ἐκλεχθῆ τὸ ἐπόμενον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος, ὅχι ὁμοῦς ὑποχρεωτικῶς, οὐδ' ἀναγκαιῶς πάντα ὁμοῦ, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἕκαστον τμήμα, ἐπὶ τῇ προτάσει τινῶν τῶν μελῶν αὐτοῦ, κρίνει ὅτι ὑπάρχουσιν εἰς ἢ πλείονες λόγοι ἢ καλλιτέχναι ἄξιοι νὰ ληθῶσιν ὑπ' ὄψει δι' ἐκλογὴν.

Ἄρθρ. 31. Ἐκαστον τμήμα, ἅμα καταρτισθῆ ἐξ ἐπτὰ μελῶν καὶ ὀργανισθῆ δι' ἐκλογῆς τῶν γραφείων του, θέλει προβῆ, κατὰ τὸν ἐν ἄρθρ. 14 διαλαμβανόμενον τρόπον, εἰς ἐκλογὴν ἐπιτίμων μελῶν 4 μὲν ἐξ ὁμογενῶν, 8 δ' ἐξ ἀλλογενῶν.

Κατὰ δὲ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἕκαστον τμήμα, ἕνα μῆνα μετὰ τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ θέλει προσεκλέξει κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἕτερα 4 ἐπίτιμα μέλη ἐξ ὁμογενῶν, καθ' ὅσον νομίζει ὅτι ὑπάρχουσιν ἐκλεκτέοι, καὶ 8 ἐξ ἀλλογενῶν.

Ὅποτε δὲ συμπληρωθῆ ὁλόκληρος ὁ ἀριθμὸς τῶν τακτικῶν μελῶν τινὸς τμήματος, θέλει ἐκλέγει αὐτὸ καὶ τὰ ἐπίλοιπα ἐπίτιμα 4 μέλη ὁμογενῶν, κατὰ τὴν ἀνωτέρω ὑπόθεσιν, καὶ 8 ἀλλογενῶν.

Ἄρθρ. 32. Τὰ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ ἐκλεγόμενα τακτικὰ μέλη θέλουσιν εἰσαγγεσθαι εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἀνευ τῶν ἐν ἄρθρ. 15 κανονισμένων διατάξεων περὶ ἀναγνώσεως λόγων πανηγυρικῶν ἐκ μέρους αὐτῶν.

Ἄρθρ. 33. Ἀποβιώσαντος, ἢ εἰς ἄλλην κατηγορίαν μετατεθέντος τακτικοῦ ἢ ἐπιτίμου μέλους, ὁ πρόεδρος ἀναγγέλλει τοῦτο εἰς τὴν πρώτην ἑβδομαδικὴν συνεδρίασιν, καὶ εἰς τὴν μετ' αὐτῆς πρώτην μηνιαίαν γίνονται αἱ περὶ ἀντικαταστάσεως αὐτοῦ προτάσεις.

Ἄρθρ. 34. Παράδοχῃ ἀντεπιστέλλοντος δύ-

νακτι νὰ προταθῆ ὑφ' ἐκάστου μέλους εἰς τὴν πρώτην συνεδρίασιν ἐκάστου μηνός, καὶ διαψηφίζεται κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν τοῦ ἐπομένου.

Ἄρθρ. 35. Τὰ ποσὰ τοῦ ἀπουσιαστικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ, τῶν προστίμων καὶ τοῦ μισθοῦ τῶν γραμματέων δύνανται νὰ μεταβληθῶσι κατὰ πρότασιν τῆς ὅλης Ἀκαδημίας ἐγκρινομένην διὰ Β. Διατάγματος.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν μελῶν, τὸν ὀριζόμενον ὑπὸ τῶν ἄρθρων 4 καὶ 5.

Ἄρθρ. 36. Ὁ Πρόεδρος καὶ ὁ Γραμματεὺς τοῦ ἐκάστοτε πρωτανεύοντος τμήματος εἰσὶν ἰσόβαθοι πρὸς τὸν Πρύτανιν καὶ τὸν Γραμματέα τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἄρθρ. 37. Τὰ τῷ Πανεπιστημίῳ προσηρημένα ἐπιστημονικὰ καταστήματα ὀρίζονται καὶ εἰς χρῆσιν τῆς Ἀκαδημίας, καὶ τ' ἀνάπαλιν, τὰ τῇ Ἀκαδημίᾳ τυχὸν ἀνήκοντα ἔσσονται εἰς χρῆσιν καὶ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἰσως δύναται νὰ προστεθῆ.

Ἄρθρ. 38. Ὅσα τακτικὰ ἢ ἐπίτιμα μέλη τῆς Ἀκαδημίας θέλουσι, δικαιούνται νὰ διδάσκωσιν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ὡς ἐπίτιμοι καθογγηταί, ἐπόμενοι ταῖς διατάξεσι τοῦ ὑπερτάτου παιδευτικοῦ καταστήματος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΟΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

§ 2. Τὸ οὐδέτερον *ἔλεος*, *ἐλέους*, κτλ. εἶνε ἀλλότριον τοῦ δοκίμου ἑλληνισμοῦ ἔχοντος μόνον τὸ ἀρσενικὸν *ἔλεος*, *ἐλέου*, κτλ.

Ἐν τοῖς Φιλολογικοῖς Παρέργοις τοῦ Φιλίππου Ἰωάννου σελ. 40 ἐκδ. β' εἶνε γεγραμμένον «οὐδενὸς γὰρ ἐλέους τυγχάνει ἢ τῆς αἰδοῦς κατακοίνωσις, οὐδ' ἂν κάλλει τις ἔτι, ἢ ἡλικίᾳ, ἢ πλοῦτι γαμέτην εὐροίτο».

Οὐδέτερος τὸ ὄνομα *ἔλεος* ἐκφερόμενον εἶνε ἀλλότριον τοῦ καθαρῶ καὶ ἀκηράτου ἑλληνισμοῦ. Ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐλέγετο ἀείποτ' ἀρσενικῶς ὁ *ἔλεος*, τοῦ *ἐλέου*, κτλ., ὅπως δ' ὑπ' αὐτῶν ἠγνοεῖτο τὸ οὐδέτερον τὸ *ἔλεος*, τοῦ *ἐλέου*, κτλ. Εἶνε δὲ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὄνομα παλαιότατον ἀπαντῶν καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἀπαξ.

Ὁ Εὐστάθιος λέγει ἐν ταῖς εἰς Ὀμηρον Παραβολαῖς σελ. 432, 15 «Οὕτω δὲ διαφορεῖται ἐν ἄλλοις καὶ τὸ ὄνειδος» ἔστι γὰρ καὶ ὁ ὄνειδος. Τοιοῦτο καὶ τὸ σκότος καὶ τὸ σκότος καὶ ὁ ὄχος, ἐξ οὗ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ Βαρκαίους ὄχος, καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὸ ὄχεα, οὐ,

φασί, καὶ δοτικῇ τῷ ὄχει. Τῶν διαφορουμένων δὲ καὶ ὁ *ἔλεος* καὶ τὸ *ἔλεος* κατὰ δὲ τινὰς καὶ ὁ θρήνος καὶ τὸ θρήνος» καὶ σελ. 1632, 18 «Ὅτι δὲ τὸ μνημονεῦθὲν σκύφος διαφορεῖται κατὰ τὸ ἀφρονος καὶ ὄνειδος καὶ *ἔλεος* δηλοῖ ὁ γράψας τὸ σκύφον μαστεύων κυλικηγορήσων ἔρχομαι ἤγουν ἀγορεύων περὶ κυλικῶν». Καί-ται δὲ καὶ ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολογικῷ σελ. 316, 28 «Ἐπὶ δὲ τοῦ *ἐλέου* διὰ τοῦ *Ε* φιλοῦ· παρὰ γὰρ τὸ *ἔλω* τὸ λαμβάνω· τὸ γὰρ *ἔλεος* πάντες λαμβάνομεν· ἔστι δὲ καὶ ἀρσενικῶς ὁ *ἔλεος*».

Διφορεῖται ἀληθῶς τὸ ὄνομα *ἔλεος*, ἀλλ' ἢ κατ' οὐδέτερον γένος ἐκφορὰ αὐτοῦ παντάπασιν τοῖς ἀρχαίοις ἀγνωστος οὕσα εὐρίσκειται μάλιστ' ἐν τῇ Παλαιᾷ καὶ τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, οἷον ἐν τῇ Γενέσει ΚΔ', 14 «ὅτι ἐποίησας *ἔλεος* μετὰ τοῦ κυρίου μου Ἀβραάμ» καὶ ἐν τοῖς Ἀριθμοῖς ΙΔ', 19 «ἄφες τὴν ἀμαρτίαν τῷ λαῷ τούτῳ κατὰ τὸ μέγα *ἔλεος* σου» καὶ ἐν τῇ Σοφίᾳ τοῦ Σειράχ ΜΔ', 27 «καὶ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ ἄνδρα *ἐλέου*» καὶ ἐν τοῖς Ψαλμοῖς Ρς', 43 «τίς σοφός καὶ φυλάξει ταῦτα καὶ συνήσει τὰ *ἐλέη* τοῦ κυρίου;» καὶ ἀλλαγῶ καὶ ἐν τῷ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίῳ Α', 72 «ποιῆσαι *ἔλεος* μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν» καὶ Α', 78 «διὰ σπλάγγνα *ἐλέου* θεοῦ ἡμῶν» καὶ ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῇ Θ, 23 «ἵνα γνωρίση τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ ἐπὶ σκευῇ *ἐλέου*» καὶ ΙΑ', 31 «ἠπειθήσαν τῷ ὑμετέρῳ *ἐλέει*» καὶ ἀλλαγῶ.

Ἐν τοῖς τοῦ Ὠσηῆ ς', 6 φέρεται «διότι *ἔλεος* θέλω ἢ θυσίαν», ἐν δὲ τῷ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίῳ κεῖται Θ', 13 «πορευθέντες δὲ μάθετε τί ἐστὶν *ἔλεος* θέλω καὶ οὐ θυσίαν» καὶ ΙΒ', 7 «εἰ δὲ ἐγνώκειτε τί ἐστὶν *ἔλεος* θέλω καὶ οὐ θυσίαν». Παράκληση δ' ὅτι ἐν τε τοῖς χωρίοις τούτοις τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ ἐν ἐτέροις τισὶν ὑπάρχει καὶ γραφὴ *ἔλεος*. Λέγει δὲ καὶ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς σελ. 580 «ὁ δὲ *ἔλεος* οὐχ ἢ τινες τῶν φιλοσόφων ὑπειλήφθησι λύπη ἐπ' ἀλλοτρίαις συμφοραῖς, μᾶλλον δὲ ἀστεῖόν τι ἐστὶν, ὡς οἱ προφήται λέγουσιν· *ἔλεον* γὰρ φησι θέλω καὶ οὐ θυσίαν». Ἄλλὰ πανταχοῦ τῆς Καινῆς Διαθήκης τὸ οὐδέτερον ὄνομα εἶνε νῦν ἐγκεκριμένον (Ἴδε Οὐίνηρον Γραμματ. Καιρ. Διαθ., σελ. 62 ἐκδ. ς' καὶ Ἄλ. Βουτμαννὸν Γραμματ. Καιρ. Διαθ. σελ. 20).

Ὁ αἰδιμὸς Κοραῖς γράφει ἐν τῷ Ἰερατικῷ Συνεκδήμῳ σελ. 250 «*Ἐλεῖν*... *εὐρεῖν* *ἔλεος*, οἱ παλαιοὶ ἀρσενικῶς, Ὁ *ἔλεος*, οἱ ἀποστολικοὶ συγγραφεῖς ἀδιαφόρως Ὁ *ἔλεος* καὶ τὸ *ἔλεος*, οἱ ἐβδομήκοντα σπανιώτατα εἰς τὸ ἀρσενικόν». Σημειωτέον δ' ὅτι ἐν μὲν τοῖς Ψαλμοῖς Ρ', 1 φέρεται «*ἔλεος* καὶ κρίσιν ἔ-

συμά σοι», παρὰ δὲ Φίλωνι τῷ Ἰουδαίῳ Τόμ. Β', σελ. 81 «καθάπερ καὶ ὁ ὑμνωδὸς εἰπέ που. ἔλεον καὶ κρίσιν ἔσομαι σοι».

Ἐν τοῖς τοῦ Ἰωνᾶ Β', 9 (Παλ. Διαθ. Τόμ. Β', σελ. 363 Διδ.) ἀπαντᾷ «φυλασσόμενοι μάταια καὶ ψευδῆ ἔλεος αὐτῶν ἐγκατέλιπον». Ἐν δὲ τοῖς Ἐπιμερισμοῖς τοῦ Χοιροβοσκοῦ σελ. 191,14 εὐρίσκομεν τὴν παρατήρησιν τήνδε: «Ἐλεον αὐτῶ: ὁ ἔλεος ἀρσενικόν».

Τὴν κατ' οὐδέτερον γένος ἐκφορὰν τοῦ προκειμένου ὀνόματος βλέπει τις καὶ παρὰ Κλήμεντι τῷ Ἀλεξανδρῶντι σελ. 167 «τὸ δὲ ἔλεος λύπην (ἀποδιδοῦσιν) ἐπὶ ἀναξίως κκοκκ-θούνην» καὶ σελ. 205 «μυστικῶς ταύτη νοοῦσι τὸ ἔλεος, ὃ αὐτός ἐστιν ὁ κύριος, ἀφ' οὗ τὸ ἔλεος τὸ ἐφ' ἡμᾶς». Ἄξια παραθέσεως εἶνε ἂν περὶ τοῦ κομψοῦ τούτου ἔγραψεν ὁ πολὺς Κόβητος ἐν τῷ Λογίῳ Ἐρμῆ Τόμ. Α', σελ. 214: Περὶ μὲν τῆς τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων προφορᾶς, ὡς βέλτιστε Κόντος, οὕτω μαρτυροῦμαι οὕτως σοὶ οὕτως τῷ ἄλλῳ, μάταιον γὰρ καὶ ἀνήνυτον τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν πλέον ποιήσομεν ζητοῦντες, ὃ δὲ φιλονικῶν ἐν τούτοις γέλωτα τοῖς εὐφρονούσιν ὀφλήσει, ὅμως δ' οὐ σε κρύψω ὅτι μοι δοκεῖ ὁ Κλήμης τὸ ΑΙ καὶ τὸ Ε ὁμοίως προφέρεσθαι. Τεκμαίρομαι δὲ ἐκ τῶν σελ. 205 καὶ 206 γεγραμμένων «μυστικῶς ταύτη νοοῦσι τὸ ἔλεος ἀφ' οὗ τὸ ἔλεος τὸ ἐφ' ἡμᾶς» καὶ μετ' ὀλίγα «ἔλεος μὲν ὡς μαθητὴν ἠλεημένον». Ταῦτα δ' ἐστὶ μὲν ὑπὸ τι ἀτοπία καὶ καταγέλαστα, παντελῶς κιννομένου δ' ἂν ἦν τὸ τοιαῦτα γράφειν εἰ μὴ τὸ ἔλεος καὶ τὸ ἔλεος οὕτω γ' ἀκοῦσαι ἦν ὁμοιότατα. Καλὸν δ' ἡμῖν φαίνεται νὰ ἐλεγχθῆ ἐνθάδε ἡ πλημμελεία τοῦ ὑπὸ τοῦ Κούμα εἰρημένου ἐν τῷ Λεξικῷ Τόμ. Α', σελ. 338 «Ἐλεος — Εἰς τὸν Ἀριστοφ. Ὀρν. ἀστεία παιδιὰ μὲ τὸ ἔλεος καὶ ἔλαιον». Ἐν τοῖς Ὀρνισι τοῦ Ἀριστοφάνους στίχ. 1589 λέγει ὁ οἰκέτης πρὸς τὸν Πεισθέταιρον «ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ». Οὗτος δ' ἀναφωνεῖ «καὶ μὴν τὰ γ' ὀρνίθεια λιπαρὰ εἶναι πρέπει». Φανερόν δὲ παντὶ μὴ λίαν περιέργῳ ὄντι ἀποβαίνει ὅτι ἀνευ παιδιᾶς ἐρρήθη τὸ ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ, ὡς τὸ ἐν ταῖς Νεφέλαις στίχ. 56 ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστι ἐν τῷ λύχνῳ. Γελοῖοτατον δ' εἶνε τὸ εἰς τὸ χωρίον τῶν Ὀρνίθων φερόμενον σχόλιον «Ἐλαιον οὐκ ἔνεστιν: ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐλεοῦμεν, οὐ πειθόμεθα». Πικρὰ δὲ ἴσως ἡμῖν προσπίπτει ὅτι ἡ ἀτοπία αὕτη γνῶμη ἔτυχεν ἀποδοχῆς ὑπὸ τοῦ Βαλκεναρίου. Τὰδε γράφει ὁ ἐπιφανὴς κριτικὸς ἐν ταῖς Ἰπομνήμασι τοῖς εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολήν (Select. o Scholis Valckenarii in Libr. quosdam Nov. Test. Τόμ. Β', σελ. 452). «De homine duro et intra-

cabili proverbium frequentabant Graeci Ἐλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ. quod explicant Grammatici οὐκ ἐλεοῦμεν non sumus misericordes».

Ἐποιήσατο δὲ χρῆσιν τοῦ οὐδέτερου ἔλεος καὶ τοῦ πληθυντικοῦ αὐτοῦ ἐλέη καὶ ὁ Ἐπιφάνιος τὸμ. Δ', β', σελ. 38,18 Δινδ. «ἐκείνοις μικρὸν ἔλεος ποιήσαν» καὶ σελ. 39,16 «ταχὺ τὰ ἐλέη σου εἰς ἡμᾶς θεωρήσουσι». Ἄλλ' ἐν σελ. 38,26 κεῖται «ἐπιβλεψον ἐπ' αὐτούς ἐν ἐλέοις καὶ οἰκτιρμοῖς σου».

Ἐλέχθη δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Φωτίου ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς σελ. 248 Βαλ. «ἐλέους πηγὴ» καὶ σελ. 295 «τὰς τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ ἐλέους ἀναβλύζων» καὶ ὑπὸ Θεοδοσίου τοῦ Σκυθοπόλεως Πατρολ. Ἑλλην. Τόμ. Πς', α', σελ. 232 β' «ἐλεεί θεοῦ». Συχνότερον δ' ὅμως εἶνε τὸ ἐλέω θεοῦ, οἷον «Μαριανὸς ἐλέω θεοῦ πρεσβύτερος καὶ ἀρχιμανδρίτης», κτλ. Γενικὴ πληθυντικὴ ἐλεῶν φέρεται ἐν τῷ βίῳ Ἐρραῖμ τοῦ Σύρου ε' «προφάσεως συμβάσεως ἐλεῶν ἐν τινι πόλει».

Ἐν ῥήσει τοῦ Κέλσου παρ' Ὀριγένει Τόμ. ΙΘ', σελ. 82 εἶνε γεγραμμένον «οἶαν δὴ καὶ Παπίσκου τινὸς καὶ Ἰάσονος ἀντιλογίαν ἔγνω οὐ γέλωτος ἀλλὰ μᾶλλον ἐλέους καὶ μίσους ἀξίαν». Περὶ καὶ σελ. 83 «οὐκ οἶδα δ' ὅπως τὰ ἀμικτὰ καὶ οὐ πεφυκότα ἅμα συμβαίνειν ἀνθρωπίνῃ φύσει συναγαγῶν εἶπε τὸ βιβλίον ἐκεῖνο ἐλέους καὶ μίσους ἀξίον εἶναι».

Ἄλλ' ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀνω εἵπομεν, οὐδεὶς τῶν ἐνδόξων Ἑλλήνων οὐδέποτε τοῦ οὐδέτερου λεγομένου ὀνόματος ἔλεος, ἐλέους, κτλ. χρῆσιν ἐποιήσατο, μόνου τοῦ ἀρσενικοῦ ἐν τῇ γλώσσῃ αὐτῶν φερομένου.

Ὁ Σουίδας διαστῆλων τὰ κατὰ τὸν τόνον μόνον διαφέροντα ἀρσενικὰ ὀνόματα ἔλεος καὶ ἐλεός γράφει «Ἐλεος ἀρσενικῶς ἢ ἐλεημοσύνη ἐλεός δὲ ὀξύτωνος ἢ μαγειρικὴ τράπεζα. Ἀριστοφάνης: ἴθι δὴ κάθελ' αὐτοῦ τούλεόν: τουτέστι τὸ μαγειρικὸν τραπέζιον». Οὐδαμῶς νῦν ἐξετάζομεν ἂν ἐν τῇ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων γλώσσῃ ὑπῆρχεν ἀρσενικὸν ὄνομα ἐλεός, παρατηροῦμεν δὲ μόνον ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ Σουίδα ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους μνημονευθὲν ταῦλεόν εἶνε προφανῶς οὐδέτερου γένους (τὸ ἐλεόν), οὐχὶ ἀρσενικοῦ. Ἡ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει χρῆσις τοῦ οὐδέτερου ἐλεόν ἠξιώθη μνείας ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου ἐν ταῖς εἰς Ὀμηρον Παρεκβολαῖς σελ. 749, ὃ λέγοντος «Ὁ δὲ ἐλεός γίνεται μὲν ἀπὸ τοῦ ἐλος ἔλεος, εῖρηται δὲ καὶ οὐδέτερον, ὡς δηλοῖ τὸ κάθελε ταῦλεόν παρὰ τῷ κομικῷ». Τὴν ῥῆσιν τοῦ Σουίδα ἀναγινώσκοντες ἀνεμνήσθημεν τοῦ ὑπὸ Σκκρλάτου τοῦ Βυζαντίου γεγραμμένου ἐν τῷ Λεξικῷ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης σελ. 612 «Θύμος (ὁ) — [ἔ-

σως καὶ τὸ] Ταῦτόν θύμος φηγόντες, Ἀριστοφ.». Τὸ ταῦτόν θύμος εἶνε ἀναμφιλόγως γένους οὐδέτερου συναλειφθὲν ἐκ τοῦ τὸ αὐτὸ θύμος. Καὶ τυφλῶ δὲ δηλονότι ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς ὁ αὐτὸς θύμος σχηματίζεται αἰτιατικὴ τὸν αὐτὸν θύμος. Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον.

(ἀκολουθεῖ).

Ἐν τῷ ΙΙ τεύχει ἐτυπώθη δις μέλλε ἀντὶ μέλλε.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΝΟΙΣ

Σ. Δ. — Ἀπὸ μηνὸς καὶ πλέον ἠρέαντο εὐτυχῶς αἱ τοσοῦτον φιλόμουσον κόσμον συναγείρουσα καὶ τοσαύτας αὐτῷ ὠφελείας καὶ τέρφεις παρέχουσαι φιλολογικαὶ ἐσπερίδες τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρασσού, ἐν μιᾷ τῶν ἐποίων ὁ συγγραφεὺς τῆς «Καμπάνας τοῦ χωριοῦ μου» καὶ τοῦ «Γλωσσαρίου» κ. Ἰωακείμ Βαλαδάνης διὰ γλώσσης γλαφυρᾶς καὶ ἀρρενωπῆς ἀνέπτυξε θέμα περισπούδαστον, ἐπιγραφόμενον «ἢ ἀλληλογραφία παρὰ τοῖς Μικρασιανοῖς». Ἐν τῷ θεματι τούτῳ, ἐν ᾧ διαλάμπει ἡ τοῦ λογίου νέου ἀδολος καὶ ἐνθους πρὸς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀγάπη, περιγράφεται λίαν εὐστόχως ὁ τρόπος τῆς πρὸς ἀλλήλους συνεννοήσεως τῶν Μικρασιατῶν, τῆς ἀλληλογραφίας αὐτῶν κλ.

Χάριν δὲ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν προθύμως δημοσιεύομεν τὸ παρὸν εὐφύες ἀπόσπασμα τῆς παρὰ τοῖς Μικρασιανοῖς ἀλληλογραφίας, ὅπερ λίαν εὐγενῶς παρέσχεν ἡμῖν ὁ συγγραφεὺς πρὸς δημοσίευσιν.

«Ἐπειδὴ ἡ προφορὰ τῆς τουρκικῆς γλώσσης, τραχεῖα οὖσα, δὲν ἀποδίδεται ἐπαρκῶς διὰ τῶν 24 γραμμάτων τῆς ἐλληνικῆς Ἀλφάβητου, ὁ Ἑλληὴν ἐπενόησε τρόπον, δι' οὗ καὶ αὐτὴ ἡ ἔλλειψις οὐσιωδῶς θεραπεύεται. Οὕτω, χάριν παραδείγματος, ἡ προφορὰ τοῦ γαλλικοῦ ἢ σημειοῦται δι' ἐνὸς π φέροντος ὑπεράνω αὐτοῦ μικρὸν στίγμα: ὁμοίως τὸ ἐνστιγμα σ ἀποδίδει τὸ γαλλικὸν ch ἢ τὸ γερμανικὸν sch: τὸ ὡσαύτως γερμανικὸν z διὰ τοῦ τσ, διότι ἄλλως προφέρεται τὸ dz ἢ tz (τσάμ ἢ πεύκη **δζάμ** ἢ τζάμ ἢ ὑαλος τοῦ παραθύρου): τὸ δ μετὰ τῆς στιγμῆς ἀντικαθιστᾷ τὸ τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν d, ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῖν ἐν τοιαύτῃ χρῆσει πτ προφέρεται τραχύτερον πως, ὡς ἐν τῇ ἰταλικῇ τὸ *Antonio* ἢ ἐν τῇ γαλλικῇ προφορᾷ *Antoine*, καὶ οὐχὶ ὡς ἐν τῇ ἐλληνικῇ *Αντώνιος*. Ἐπίσης τὸ γερμανικὸν u καὶ ü ἢ γαλλικὸν eu καὶ u διὰ u μετὰ στιγμῆς κτλ.

Ἡ ἐπινόησις εἶναι εὐφυῆς καὶ δὲν θὰ ἦτο κακὸν ἂν ἐπεξετείνετο ἢ χρῆσις τῶν τοιούτων σεσημειωμένων φωνηέντων ἢ συμφώνων καὶ εἰς

τὴν καθωμιλημένην πρὸς ἀκριβῆ παραστάσιν τῆς προφορᾶς ξένων λέξεων, ὧν ἡ χρῆσις σήμερον κατέστη ἀπαραίτητος, διὰ τὴν μετὰ τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἀδιάκοπον ἐπικοινωνίαν τῶν Ἑλλήνων.

Αἱ γλῶσσαι ἐφευρέθησαν, ὡς γνωστὸν, πρὸς πλήρωσιν πασῶν τῶν ἀναγκῶν τῶν μεταχειριζόμενων αὐτὰς ἀνθρώπων, ποσῶς δὲ δὲν ἀναπλήρωσις ἢ ἡ ἐξωτερικὴ κατὰ συνθήκην παραστάσις γραπτῶν τινῶν σημείων τοῦ λόγου ἢ ἐλαφρὰ καὶ ἀνεπαίσθητος μεταμόρφωσις φωνηέντων ἢ συμφώνων τινῶν πρὸς σαφῆ δῆλωσιν τῆς προφορᾶς λέξεώς τινος. Οἱ παλαιοὶ ἠρέσθησαν εἰς 24 γράμματα μόνον, διότι ταῦτα ἤρκειν καὶ ὑπερήρκειν αὐτοῖς. Ἄλλ' οἱ παλαιοὶ ἠγνόουν τὸν καθῆν, οὐδεμίαν δὲ ἀνάγκην εἶχον τοῦ καθῆν, ἀλλὰ ὑήμερον δὲν ἀποτελοῦσι μέρος ἀναπόσπαστον τῶν ἀναγκῶν τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, καὶ τὴν σπουδαιότεραν φιλολογικὴν πρόσοδον πασῶν τῶν Κυβερνήσεων τοῦ τε πεπολιτισμένου καὶ ἡμιπεπολιτισμένου κόσμου; Βλέπετε, *ἄλλοι καιροί, ἄλλα ἦθη!* Εἴτε καλῶς εἴτε κακῶς, δὲν εἶναι δυνατὸν ὁ ἀνθρώπος ἐν γένει νὰ μὲνη διηνεκῶς προσπεκταλευμένος ὡς ὁ Προμηθεὺς ἐπὶ τοῦ Κουκᾶσου: ἐννοεῖται ὅτι οὐδεὶς ἐνταῦθα λόγος περὶ τῶν Σινῶν, οἵτινες καὶ αὐτοὶ δὲν εἶναι πλέον ὅ,τι ἦσαν. Ἡ χθὲς δὲν ὁμοιάζει τὴν σήμερον: δὲν ἀπατεῖται δὲ καὶ προφητικὴ ἔμπνευσις ἢ Κάλχαντος νοῦς ὅπως προείπη τις ὅτι καὶ ἡ αὐριον δὲν θὰ ἦναι ὁμοία πρὸς τὴν σήμερον. Καὶ ἔπειτα, — ὁμολογήσωμεν εἰλικρινῶς —, μήπως ἡμεῖς αὐτοὶ οὐχὶ μόνον κατὰ τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν λοιπὴν διάικταν, ζῶμεν οὐχὶ πλέον ὡς οἱ ἀρχαῖοι, — *πολλοῦ γε καὶ δεῖ* —, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ὡς ἔζων οἱ πατέρες ἡμῶν; Τὰ τέκνα μας θὰ ζῶσιν ὅπως συνθήκας ζῶμεν ἡμεῖς; Λίαν ἀμφίβολον. Καὶ ἐν τούτοις τίς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι ταῦτα μὲν ἐξ ἡμῶν, ἡμεῖς δὲ ἐξ ἐκείνων ἐγεννήθημεν; Ἰνα δὲ ἐπανέλθωμεν δι' ὀλίγον ἀκόμη εἰς τὰ γραμματολογικά, πλὴν τῆς μορφῆς τῶν στοιχείων τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, ἅτινα κατὰ καιροὺς καὶ ἐν πολλοῖς καὶ αὐτὰ ὑπέστησαν οὐκ ὀλίγας μεταμορφώσεις, μήπως αὐτοὶ οἱ πολὺ ἡμῶν παλαιότεροι, καὶ ἐπομένως ἐγγύτεροι πρὸς τοὺς παλαιούς, οἱ Ἀλεξανδρῶντι ἐπὶ παραδείγματι, δὲν ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην πολλῶν, πρὸς δυνατὴν διάσωσιν τῆς προφορᾶς, διακριτικῶν σημείων, ὅπως ἀγνώστων τοῖς Ἑλλήσι τοῦ Περικλέους; Καὶ λοιπὸν διέπραξεν ἔγκλημα καθοσιώσεως ὁ γραμματικὸς ἐκεῖνος Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, ἐπινοήσας τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα; Ἄλλὰ τότε πῶς θὰ ἐσφίζετο ὅπως δήποτε ἡ προφορὰ παρ' ἡμῖν τοῖς μετα-

γενεστέροις, ούτινες διὰ τοςούτου πυρός και ὕδατος διήλθον; Ὁ κόσμος, ἤτοι ἡ ἀνθρωπότης, δὲν μένει στάσιμος· ἐκάστη παρερχομένη ἡμέρα και νέον τι φέρει εἰς φῶς, και τοῦτο καλεῖται γενικῶς πρόοδος. Δὲν εἶπεν ὁ Schiller

«Die Welt wird alt und wird wieder jung, Doch der Mensch hofft immer Verbesserung»,

Ἦται:

«Ὁ κόσμος γηράσκει, και πάλιν ἡθάσκει, ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος πάντοτε ἐπιίχει τὸ καλλιέρον»;

Καὶ ἤδη νομίζετε ὅτι πρόκειται ἔργον ἀξιόσυστατον ὁ κατὰ τὰ ἄλλα δοκιμώτατος ἀληθῶς τῆς ἐλαφροῦς φιλολογίας σκαπανεύς, ὁ κ. Ἰωάννης Ἰσιδωρίδης Σκυλίσης, ἀπεκδυόμενος τὸν παλαιὸν ἀνθρώπον, μεθ' οὗ ἰκανῶς ἔτη ἐν πάσῃ ὁμοιοῦσιν συνέζησεν, ὡς και ὁ ἕτερος ἐκεῖνος ἐν Κορσικῇ Σαμόθραξ, ὁ κ. Ἰ. Β. Φάρδους ἢ Φαρδύς (διότι, ἀτόνου γραφομένης ὑπ' αὐτοῦ τῆς λέξεως, ἀγνοοῦμεν πῶς θέλει νὰ τὸν προφέρωμεν), προτεινοντες τὴν ἄρσιν τῶν πνευμάτων και τὴν εἰς θάνατον καταδίκην τῶν τόνων και τὴν μονονουχί ἐπιστροφὴν εἰς τοὺς κλασικούς τῆς ἀρχαιότητος χρόνους; Σήμερον ἔχομεν ἀνάγκην νὰ αἰξήσωμεν τὰ σημεῖα τοῦ γραπτοῦ ἡμῶν λόγου, ἄρα και τὰς τετραγώνους θήκας τῶν στοιχείων τοῦ κ. Σκυλίσης, ὅπως ἐπαρκέσωμεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς νεωτέρας κοινωνίας. Οὕτω, ἐν ᾧ λαλοῦντες προφέρομεν π. χ. Musset, γράφοντες, ἀντικαθιστῶμεν, ἐξ ἀνάγκης, τὸ u διὰ τῆς διφθόγγου ou, ὅτε ὁ Musset γίνεται Μουσσέ (Πρὸ βλ. Μουσαῖος (!)), ἢ διὰ τοῦ u μόνον, ὅτε δὲ ἀπογίνεταί, διότι ἀπὸ τὸν περιπαθῆ Ἀλφρέδον Musset γεννᾶται εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ὁ γελοῖος Μουσσέ και ἐνουμίζει τὸν Μισὲρ Μπερτόλδον μετὰ τὰς ὑψηλοτάτας παρουργίας του ἢ τὸν αἰδιμον ἐκεῖνον χῖον Μισὲ Μπαστιᾶν τῆς Βαβυλωνίας!

Ἰωακείμ Βαλαδάνης.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΑ

Ἡ ἀντισηπτικὴ ἐν τῇ Θεραπειᾷ τῶν διὰ πυροβόλων ὕπλων πληγῶν και ἐν ταῖς μεγάλας ἐγχειρήσεις τῶν μελῶν.

[Συνέχεια και τέλος· ἴδε προηγούμενον τεῦχος].

Τὸ ἄτομον πάσχον ἀπὸ τινος χρόνου πύησιν ἰσχυρῶς μολυντικὴν ἀποτελεῖ κακὸν ἔδα-

φος διὰ τὴν ἔνωσιν και ὅταν ἔτι οἱ διαιεθέντες ἰστοὶ φαίνονται ἀνέπαφοι· πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν εἰς τινὰς περιπτώσεις ὅτι ὑπάρχει μύλνσις τοιαύτη τοῦ ὄργανισμοῦ, οἷον εἰς διαπότισις, προελθοῦσα ἐκ τῶν μολυντικῶν προϊόντων, τοιαύτη, ὡστε οἱ ἰστοὶ μοιραίως περιπίπτουσιν εἰς πύησιν.

Βλάβαι τινὲς ἐπιπόλαιαι κατὰ τὸ φαίνόμενον θεραπευθεῖσαι πρό τινος ὁ φεῖλουσι νὰ καταστήσωσιν ἡμᾶς ἐπιφυλακτικούς. Ἡκρωτηριασμεν τὸν μῆρον πρό ὀλίγων μηνῶν εἰς μέρος ἔνθα οἱ ἰστοὶ ἦσαν ἐντελῶς ὑγιεῖς, εἰς ἀνθρώπον ἔχοντα ὀλίγας ἡμέρας πρότερον κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ μέλους τούτου λυμφαγγεῖτιδα· πάσης ἐρυθρότητος παντός πόνου ἐκλειπόντος, ἐνηργήσαμεν τὴν ἄμεσον ἔνωσιν, ἣτις ἐν μέρει ἐπέτυχεν, ἀλλ' ἐσχηματίσθη ἀπόστημα κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κολοβώματος, καθ' ὃ μέρος ὑπῆρχεν ἡ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσα λυμφαγγεῖτις.

Εἰς τινὰς περιπτώσεις (δὲν πρέπει ἐν τούτοις ν' ἀπελπεζώμεθα διὰ τὴν ἀντισηπτικὴν μέθον) ἠκρωτηριασμοὶ ἐκτελεσθέντες εἰς ἐμφυσηματώδεις ἤδη ἰστοὺς ἐθεραπεύθησαν. Καθ' ὅλας τὰς ἐγχειρήσεις ταύτας τὰς ἐκτελουμένας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πλησίον ἀσθενοῦς ἐστίας, αἱ αὐταὶ προφυλάξεις εἰσὶν ἀναγκαῖαι· αἱ πλύσεις δέον νὰ ὦσι συχνότεραι κατὰ τὴν ἐγγεῖρσιν ὅπως συμπαρασύρωσι, κατὰ τὸ δυνατόν, πᾶν προῖον ἀλλοιώσιμον ἢ ἠλλοιωμένον. Ἐὰν δὲ ὡς ἐκ τῆς καταστάσεως τῶν μερῶν, ὑποχρεῶται τις νὰ συμπαραλάβῃ ἐν τοῖς κρηνοῖς μοίρας ἐν πύησει διατελούσας δέον ν' ἀποξέσῃ αὐτὰς διὰ τοῦ κοχλιαρίου τοῦ Volkmann, νὰ τὰς ἐπιψύσῃ ἰσχυρῶς διὰ τῆς διαλύσεως τοῦ χλωριούχου ψευδαργύρου εἰς 1/8· εἰς τοὺς ἰστοὺς τοὺς πλήρεις σηπτικοῦ ἐμφυσηματος ἢ διηθημένους ὑπὸ ὄρου κκκῆς ὕψους θὰ ἐγχύσῃ διαλύσιν φακινούχον ἰσχυρὰν διὰ συρίγγων δι' ὑποδορίους ἐνέσεις, ἐν ἀνάγκῃ δὲ θὰ καταφύγῃ εἰς βαθεῖς βελονοσυγμούς ἐν ἐνὶ λόγῳ θὰ προσπαθήσῃ νὰ καταστρέψῃ, ὅσον οἶόν τε, τὴν σηπτικότητα τῆς ἐγχειριζομένης ἐστίας. Ἀπολύτως ἐνδείκνυται τότε νὰ μὴ πειρώμεθα ποσῶς τῆς ἀμέσου ἐνώσεως· ὁ ἀνοικτός ἀντισηπτικός ἐπίδεσμος τοῦ κ. Verneuil, οἱ φακινούχοι ψεκάσμοι, ὁ ἀντισηπτικός ἐπίδεσμος, ἰδίᾳ δὲ τὰ ἀντισηπτικὰ λουτρά εἰσι τὰ μόνα μέσα ὅπως φθάσωμεν εἰς αἰσιον ἀποτέλεσμα.

Εὐκόλον ἐστὶ νὰ πεισθῇ τις, ἐκ τῆς ἐξετάσεως ἀριθμῶν τινῶν, περὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἀντισηπτικῆς μεθόδου τῆς ἐφαρμοζομένης τὴν σήμερον εἰς τοὺς ἠκρωτηριασμούς.

Ὁ Ἰούλιος Boekel τῷ 1882, συγκρίνων τὰς ἐγχειρήσεις, ἃς ἐποίησεν ἀνευ και διὰ τῆς

ἀντισηπτικῆς, κατέστρωσε τὸν ἀκόλουθον πίνακα.

A'. — Ἐγχειρήσεις ἀνευ τοῦ ἐπιδέσμου τοῦ Λίστερ.

Θεραπευθέντες θανόντες μέσος ἔρος θνησιμ.

Μηρὸς 7	4	3	42,8 ο/ο
Κνήμη 19	15	4	21 "

B'. — Ἐγχειρήσεις μετὰ τοῦ ἐπιδέσμου τοῦ Λίστερ.

Μηρὸς 16	12	4	25 "
Κνήμη 18	18	0	0 "

Ὁ Weibel (ἐκ Tubingen) λαμβάνει ὑπ' ὄψιν δύο περιόδους ἰκανῶς μακρᾶς και δίδει τὸν μέσον ὄρον τῆς θνησιμότητος διὰ τοὺς κατὰ τὸν μῆρον και τὴν κνήμην ἠκρωτηριασμούς.

1843 Κνήμη 25.7 ο/ο	1877 Κνήμη 3.2 ο/ο
και	και
1863 Μηρὸς 43.5 "	1882 Μηρὸς 2.5 "

Ὁ κ. Terrier ἐν τῇ στατιστικῇ τῶν ἐγχειρήσεων τῶν γενομένων ἐν τῷ νοσοκομείῳ Bichat τῷ 1885 και 1886 ἀναφέρει πρὸς μαρτυρίαν τέσσαρας ἠκρωτηριασμούς, δύο τοῦ πήχους και δύο τοῦ μῆρου, και οὐδένα θάνατον.

Ὁ καθηγητὴς κ. Trélat ἐν τῇ προσφάτῳ διακοινώσει αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν παραβάλλει δύο περιόδους πλησιεστάτας, καθ' ἃς τελειοποιουμένης ἐπὶ μᾶλλον τῆς φιλοξένου πείρας, παρετήρησε τὴν ἀναλογίαν τῆς θνησιμότητος νὰ ἐλαττωταί κατὰ τρόπον ἀξιοσημείωτον ἀπὸ 25 ο/ο εἰς 4 ο/ο.

Πρώτη περίοδος.— Ἀπὸ Νοεμβρίου τοῦ 1880 μέχρι Αὐγούστου τοῦ 1881 (Νοσοκ. Necker).

	Θάνατοι Ἀναλογία διὰ ο/ο		
Μηρὸς	12	3	25
Κνήμη	10	3	30
Βραχίον	3	0	0
Πῆχυς	2	1	50
	27	7	25.9

Δευτέρα περίοδος.— Ἀπὸ Νοεμβρίου 1881 μέχρις Ἰουλίου 1887. (Charité).

	Θάνατοι ἀναλογία διὰ ο/ο		
Μηρὸς	10	1	10
Κνήμη	10	0	0
Βραχίον	8	0	0
Πῆχυς	2	0	0
	26	1	4

Ὁ κ. Poinsot (ἐκ Bordeaux) ἐν τῇ διενοῖ Ἐγκυκλοπαιδείᾳ τῆς χειρουργίας στηρι-

ζόμενος ἐπὶ λίαν μεγάλου ἀριθμοῦ συμβάντων, βεβαίῳ ὅτι τὰ ἐγχειρητικὰ ἀποτελέσματα ἐβελτιώθησαν κατ' ἀναλογίαν 10,3 ο/ο διὰ τοὺς τραυματικοὺς ἠκρωτηριασμούς· ἀντὶ νὰ δώσωσι θνησιμότητα 39,1 ο/ο, δὲν δίδουσι πλέον ἢ 28.8 ο/ο.

Διὰ τοὺς παθολογικοὺς ἢ βελτιώσις ἐστὶ 15.7 ο/ο· ἀντὶ 32,4 ο/ο θνησιμότητος δὲν δεικνύρουσι πλέον ἢ 17 ο/ο.

Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα εἰσιν, ὡς βλέπει τις ἰκανῶς ἐπιβλητικὰ διὰ τε τὴν σαφήνειαν και τὴν γενικεύσιν αὐτῶν. Ὁφείλουσι νὰ ὑποχρεώσωσιν ἡμᾶς εἰς τὸ ν' ἀκολουθήσωμεν κατὰ γράμμα τοὺς ὅρους κκκῆς ἀντισηπτικῆς και νὰ περιστοιχίσωσιν ἡμᾶς οὕτω καθ' ὅλας τὰς συνθήκας τῆς ἐπιτυχίας ὅπως ἐπενέγκωμεν ἀσφαλῶς τὴν θεραπείαν τῶν ἡμετέρων ἐγχειριζομένων.

Κλ. Χ. Κοκκολᾶτος.

ΜΕΣΑ

διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὴν φύσιν τῶν διαφόρων ὑφασμάτων.

Πολλάκις συμβαίνει ὡστε τὰ ὑφάσματα νὰ μὴ περιέχωσι τὰς ὑφασίμους οὐσίας, αἵτινες ἔπρεπε νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς κατασκευὴν αὐτῶν. Εἰδὸς τι νοθεύσεως κοινότατον εἶνε τὸ ν' ἀναμιγνύωσι τὰ νήματα τοῦ ἐρίου μετὰ νημάτων ἐκ βᾶμβακος, ὡς λόγου χάριν εἰς τὴν φλινέλλαν, τὸ ἐριούχον κτλ. Πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς νοθεύσεως ταύτης ζέομεν ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας τεμάχιον τοῦ ὑπόπτου ὑφάσματος μετὰ διαλύματος καυστικοῦ νάτρου περιέχοντος 5 ἐπὶ τοῖς 100 τοῦ σώματος τούτου· ἐὰν τὸ ὑφασμα ἀποτελῆται ἐκ καθαροῦ ἐρίου, θέλει διαλυθῆ καθ' ὅλοκληρίαν· ἐὰν δὲ τοῦναντίον τὸ ὑφασμα περιέχῃ πᾶν ἄλλο φυτικῆς προελεύσεως νῆμα, τὸ νῆμα τοῦτο δυνατόν νὰ ὑποστῇ πᾶσαν ἄλλην ἀλλοίωσιν, δὲν δύναται ὅμως νὰ διαλυθῆ και δυνάμεθα νὰ τὸ ἀποχωρίσωμεν ὑπὸ μορφήν μαζῆς νηματώδους βίπτοντες τὸ ὑγρὸν ἐπὶ κρυστάρας ἐκ λεπτοῦ μεταλλίνου σύρματος.

Δυνάμεθα ἐπίσης ν' ἀναγνωρίσωμεν τὸ μίγμα διὰ τοῦ νιτρικοῦ ὀξέος. Πρὸς τοῦτο βρέχομεν τὸ ὑποπτον ὑφασμα διὰ κοινοῦ νιτρικοῦ ὀξέος, ἐκθέτομεν αὐτὸ ἐπὶ 7 — 8 λεπτά εἰς τὸν ἥλιον ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου ἐπὶ θερμάστρας μετρίως θερμαινομένης· κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο πᾶσαι αἱ ἐξ ἐρίου ἴνες χρώννυνται διὰ κιτρίου χρώματος, αἱ δὲ ἐκ βᾶμβακος μένουσι λευκαί. Πλύνομεν τὸ δείγμα ξηραίνομεν αὐτὸ και δυνάμεθα τότε νὰ χωρίσωμεν και νὰ

μετρήσωμεν τὰς ἴνας τῆς ζωϊκῆς φύσεως (ἐξ ἔριου) καὶ τὰς τῆς φυτικῆς, (ἐκ βάμβακος, λί-
νου κτλ.). Δυνάμεθα ἀντὶ τοῦ νιτρικοῦ ὀξέος
νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸ πικρικὸν ὀξύ. Μετὰ
6—8 λεπτῶν ἐπαρῆν τοῦ ὑφάσματος μετὰ
τοῦ ὀξέος τούτου, πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖται ἐξ ἔ-
ριου χρώννυται διὰ κιτρίνου χρώματος, ἐνῶ ὁ
βάμβαξ καὶ τὸ λίνον μένουσι λευκά. Δυνάμεθα
ἐπίσης νὰ ἐμβαπτίσωμεν τὸ ὑφάσμα ἐντὺς πυ-
κνοῦ διαλύματος νιτρικοῦ ὑδρογύρου θερμο-
κρασίας 40⁰-50⁰, πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖται ἐξ ἔ-
ριου χρώννυται δι' ἐρυθροῦ χρώματος ἐν δια-
στήματι μικροτέρῳ τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς
ώρας, ἐνῶ αἱ ἐκ βάμβακος ἴνες δὲν ὑφίστανται
τὴν χροιάν ταύτην. Ἐπίσης δυνάμεθα νὰ μετα-
χειρισθῶμεν τὸν διχλωριούχον κασσίτερον ὀξεί-
αις αἱ ἴνες εἰσὶ λευκαὶ ἢ ὀλίγον κερωσμέναι.
Τῇ ἐπιδράσει τῆς θερμότητος καὶ τοῦ ἀλατος
τούτου αἱ ἐκ βάμβακος καὶ λίνου ἴνες μένουσι
λευκαὶ, ἐνῶ αἱ ἐξ ἔριου καθίστανται μελαναί.

Τὸ πυκνὸν θεικῶν ὀξῶν καταστρέφει τὸν βάμ-
βακ καὶ τὸ λίνον ἐν τῇ συνήθει θερμοκρασίᾳ,
ἐνῶ τὸ ἔριον δὲν ἀλλοιοῦται ἐπικριτικῶς καὶ
λαμβάνει χροιάν ὑπερυθρον. Θέτοντες ὑπὸ τὴν
ἐπίδρασιν τοῦ ὀξέος τούτου ὑφάσμα τι ἀπο-
τελούμενον ἐκ μίγματος ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν
ἰνῶν, αἱ τοῦ βάμβακος καταστρέφονται κατὰ
τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ταχέως, αἱ τοῦ ἔριου
ἀνθίστανται.

Κόπτωμεν ἐκ τοῦ πρὸς δοκιμασίαν ὑφάσμα-
τος τεμάχιον 3-4 περίπου τετραγωνικῶν ὑπε-
κατομέτρων, ἀποχωρίζομεν ἅπαντα τὰ κατὰ
πλάτος (ὑφάδιον) νήματα καὶ ἅπαντα τὰ κατὰ
μῆκος (στήμα κοινῶς στημόνιον) καὶ καίωμεν
τὴν ἄκραν αὐτῶν ἐπὶ φλογὸς λαμπάδος. Τὰ
φυτικῆς φύσεως νήματα καίονται ταχέως ἐκ-
χέοντα ὀσμὴν καίωμένου χάρτου, τὰ δὲ ἐξ
ἔριου καίονται δυσκόλως, καθότι σχηματίζε-
ται εἰς τὴν ἄκραν αὐτῶν σφαιρίον μέλαν, ὅπερ
ἐμποδίζει τὴν καυσίαν ἅμα τῇ ἐξαγωγῇ ἐκ τῆς
φλογὸς ἐκλύεται ταῦτοχρόνως ὀσμὴ ἰσχυρὰ
χαρακτηριστικὴ ὡς ἀπὸ καίωμένου κέρματος ἐπο-
μένως εἶναι εὐκολον νὰ γνωρίσωμεν τὰς ἴνας
καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἐτέρας φύσεως· τὰ χρα-
κτηριστικὰ ὅμως ταῦτα δὲν εἶναι πάντοτε τόσῳ
καταφανῆ, ὅσῳ τὰ περιεγράψαμεν.

Δυνάμεθα ν' ἀναγνωρίσωμεν ἐν ὑφάσματι
ἐξ ἔριου τὴν παρουσίαν βάμβακος ἐμβαπτίζον-
τες αὐτὸ εἰς ὑδαρὸς διάλυμα φουξίνης· τὸ ἔριον
χρώννυται δι' ἐρυθροῦ χρώματος, ὁ δὲ βάμβαξ
μένει λευκός· εἶναι δυνατὸν διὰ τοῦ χρωματι-
σμοῦ τούτου νὰ ἀριθμῶμεν διὰ γυμνοῦ ὀ-
φθαλμοῦ τὰς ἐν τῷ ὑφάσματι ἐκ βάμβακος
ἴνας. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὴν μέταξαν
ἐν ὑφάσματι ἐκ μετάξης καὶ βάμβακος.

Θέτομεν τερνεθμικτὰ χαλκοῦ ἐντὺς ὑελίνης

χοάνης καὶ βρέχομεν αὐτὰ δι' ἀμμωνίας μόνης
ἢ περιεχοῦσης καὶ ὀλίγον χλωριούχον ἀμμώ-
νιον· τὸ κυανοῦν ὑγρὸν, ὅπερ στάζει, δύναται
νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς διάκρισιν ἐν ὑφάσματι τινι
τοῦ βάμβακος, τῆς μετάξης καὶ τοῦ ἔριου ἀνα-
λόγως τῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς διαλύονται. Ὁ
βάμβαξ διαλύεται ἐν διαστήματι ἡμισείας
ώρας, ἡ μέταξαν ἐν διαστήματι 24 ὡρῶν, τὸ
ἔριον ἂν ὑφίσταται ἐν ὑφάσματι τινι δύναται
νὰ διαμείνῃ 15 ἡμέρας εἰς τὸ ὑγρὸν τοῦτο
χωρὶς νὰ ὑποστῇ οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν.

Διακρίνομεν τὴν μέταξαν ἐκ τοῦ ἔριου διὰ
τοῦ μολυβδικοῦ νιτρικοῦ, ὅπερ παρασκευάζομεν
ζέοντες ἐν μέρος λιθαργύρου μετὰ 15 μερῶν
κυστικοῦ νάτρου καὶ 100 μερῶν ὕδατος. Τὸ
ἔριον μόνον χρωννύει τὸ ὑγρὸν διὰ φνομέλκνος
χρώματος ἔνεκεν τοῦ θειούχου μολύβδου, ὅσας
σχηματίζεται ἐκ τοῦ θείου ὅπερ περιέχει. Δυ-
νάμεθα ἐπίσης νὰ διακρίνωμεν τὴν μέταξαν
τοῦ ἔριου δι' ὑδαρὸς διαλύματος οὐδετέρου χλω-
ριούχου ψευδαργύρου· ἡ μέταξαν διαλύεται ἐν-
τελῶς, τὸ δ' ἔριον μένει ἀνέπαφρον.

Πρὸς ἀναγνωρίσιν τοῦ βάμβακος εἰς τὰ λινὰ
ὑφάσματα πλύνομεν μετὰ προσοχῆς τεμάχιον
τοῦ ὑπόπτου ὑφάσματος, ζηραίνομεν αὐτὸ καὶ
τὸ εἰσάγομεν εἰς μίγμα ἐκ 2 μερῶν νίτρου ζη-
ροῦ καὶ 3 μερῶν θεικῶν ὀξέος τοῦ ἐμπορίου
καὶ ἀφίνομεν εἰς ἐπαρῆν ἐπὶ 8-10 λεπτὰ ἀνα-
λόγως τῆς φύσεως τοῦ ὑφάσματος· πλύνομεν
τότε διὰ καθαροῦ ὕδατος καὶ ζηραίνομεν. Μετα-
βάλλεται τοιοῦτοτρόπως ὁ βάμβαξ εἰς βαμβα-
κοπυρίτιδα ἢ πυροξυγίνην, ἣτις ἔχει τὴν ιδιό-
τητα νὰ διαλύηται εἰς μίγμα αἰθέρος καὶ οἰνο-
πνεύματος (11 μέρη αἰθέρος καὶ 32 οἰνοπνεύ-
ματος), ἐνῶ τὸ λίνον οὐδεμίαν ὑφίσταται τρο-
ποποίησιν, ὥστε ἐὰν παραλάβωμεν τὸ οὕτω
παρασκευασθὲν ὑφάσμα δι' οἰνοπνεύματος καὶ
αἰθέρος, μόνον ὁ βάμβαξ θέλει διαλυθῆ καὶ δυ-
νάμεθα τοιοῦτοτρόπως νὰ ὀρίσωμεν τὴν ποσό-
τητα αὐτοῦ.

Ἰω. Δ. Τρικαλιανός.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κατὰ τόπους κ.κ. ἀντα-
ποκριταί, ἐπιστάται καὶ συνδρομηταί τῆς
«Ἀκαδημίας» οἱ μήπω ἀποστείλαντες ἢ
ἀποτίσαντες τὰς συνδρομὰς αὐτῶν ν' ἀπο-
στείλωσιν ἡμῖν αὐτὰς ἀνευ ἀναβολῆς.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Δεκεμβρίου 1888.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ

Εὐαρεστήθητε, φιλόμουσοι τῆς Ἀκαδημίας
ἀναγνώσται, νὰ ἐπισκεφθῆτε μετ' ἐμοῦ διανοη-
τικῶς τὴν ὑπὸ τοῦ Νείλου διαβροχουμένην ζεί-
δωρον ἄρουραν, τὴν χώραν τῶν Φαρκῶ, ἣν ἀ-
νέφελος οὐρανὸς ἐπικαλύπτει, καὶ λαμπρὸς
ἥλιος ζωογονεῖ

Ὁ ἥλιος κατακαίει· ἐῶμεν λοιπὸν τὰ ρεῖ-
θρα τοῦ Νείλου καὶ τὰ κατὰ μῆκος καὶ πλά-
τος ἐκχεόμενα ὕδατα αὐτοῦ, τὰς λιπαρὰς αὐ-
τοῦ ἀκτὰς καὶ τὰ ἀνθηρὰς πρασιάς· ἐῶμεν
τοὺς ὑψικόμους φοινίκας, τὰς πλατάνους καὶ
τὰς συκομορέας, ὧν οἱ κλώνες κρέμονται κη-
θικνούμενοι μέχρι τῶν ὑδάτων. Ἰδοῦ, βλέπο-
μεν εἰς τὰ δένδρα ἀγρίας περιστεράς, ὀκλά-
ζοντας πελεκάννας, πελαργούς καὶ γεράνους·
ὁ θερμὸς ἥλιος ἀπενάρκωσε τὰ πτηνὰ ταῦτα,
τὰ ὁποῖα ὑπνώττουςι κρύπτοντα τὸ βράχος
αὐτῶν ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῶν προχωρήσωμεν
καὶ ἡμεῖς καὶ ἀνακλυθῶμεν εἰς τὸ σύσκιον ἐκεῖνο
μέρος· βανάνια, πορτοκαλλέει, λεμονέια ἀνα-
δίδουσι τὴν γλυκεῖαν ὀσμὴν αὐτῶν· τὰ δὲ ἄπειρα
φυλλώματα σικιὰν εὐχάριστον μᾶς παρέχουσι.

Συνέλεξ ὀλίγα τινὰ ἀφορῶντα τὸ ἀρχαῖον
Αἰγυπτιακὸν ἔθνος· ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν ν'
ἀναγνώσω ταῦτα ὑμῖν.

Ἐὰν θελήσητε νὰ θαυμάσητε τὴν νύκτα,
ἐπανερχόμεθα ὅτε ἡ πκνσέληνος θὰ σελαγίζῃ
ἐν τῷ στερεώματι· ἢ ἐὰν θελήσητε νὰ θαυμά-
σητε τὴν φύσιν, τότε ἐπανερχόμεθα πρωῖαν τι-
νά, ὅτε ἡ ῥοδοδάκτυλος παρθένος θὰ ἀνοίγῃ τὰς
πύλας τῶν ἀνακτόρων τοῦ Φοίβου.

Τότε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων τοῦ
πρεσβύτου Νείλου θὰ θαυμάσητε τὰ κυανὰ καὶ
λευκὰ τοῦ λωτοῦ ἀνθη, θὰ θαυμάσητε τὴν ποι-
κιλίαν τῶν πτηνῶν, ὅπερ θὰ ἴπτανται ἀπὸ
κλάδου εἰς κλάδον, ἢ θὰ μένωσι τανύοντα τοὺς
μικροὺς τῶν πόδας, καὶ θὰ ἀκούσητε τῆς ἡ-
δείας τούτων μελωδίας, ἣτις μετὰ τῆς εὐω-
δίας τῆς ἐκ τῶν ἀνθέων ἀναδιδόμενης ἀνέρχε-
ται καθ' ἐκάστην πρωῖαν καὶ ἐσπέραν ὅς θυ-
μιάμα πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Ὑψίστου· θὰ αἰσθαν-
θῆτε ἐπὶ τέλους τὴν γαληνιαίαν αὔρον ἐπι-
ψύουσαν τὰς παρειὰς καὶ τὰς κερκὰς ὑμῶν,
καὶ εὐωδιῶσαν ἐκ τῶν ἀκκαϊῶν καὶ τῶν ἀν-
θέων τοῦ ἰσχύου.—"Ἀρχομαι λοιπὸν τῆς ἀνα-
γνώσεως.—

Ἡ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀφρικὴ γνωστὴ ἡμῖν με-
γάλη αὕτη ἡπειρος ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλή-
νων Λιβύη, διὰ δὲ τῆς λέξεως Ἀφρικὴ ἔδη-
λουτο ἡ βορ. αὐτῆς παραλία. Ἐπὶ Ρωμαίων
ὅμως ἅπαντα ἡ χώρα ἐκλήθη Africa, τὸ δὲ
παλαιὸν ὄνομα Λιβύη περιωρίσθη εἰς τὴν χώ-
ραν, ἣτις σήμερον καλεῖται Βαρθαρία.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους γνωστὰ μέρη
τῆς μεγάλης ταύτης ἡπείρου, ἣτις ἐπέπρωτο
ὅπως κατὰ τὸν 10⁰ αἰῶνα μεταβλήθη ὑπὸ
τοῦ Γαλάτου Φερδινάνδου δὲ Λεσέψ εἰς μεγά-
λην νῆσον, ἦσαν τὸ μέρος τῆς Καρχηδονικῆς
Ἐπικρατείας, ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Αἰθιοπία.

Ἡ Αἴγυπτος, περὶ ἧς ἰδίᾳ ὁ λόγος, εἶναι
ἀπὸ τῆς θαλάσσης μέχρι τῶν παρὰ τὴν Συ-
ήνην καταρρακτῶν πεδινῆ χώρα, ἣτις ἦν διη-
ρημένη κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους εἰς τὴν
Θηβαΐδα, Ἐπτανομίδα καὶ τὴν κυρίως Αἴγυ-
πτον (ἡ Δέλτα).

Τὴν χώραν ταύτην διαβρέχει ὁ Νεῖλος, ὅ-
στις πλημμυρῶν κατ' ἔτος ἐπικαλύπτει τὴν
κοιλιάδα διὰ μονίμου ἰλύος, ἣτις καθίστησι
τὸ ἔδαφος βαθμηδὸν ὑψηλότερον καὶ γονιμώ-
τερον.

Τὰ αἷτια τῆς κατ' ἔτος πλημμύρας τοῦ Νείλου
εἰσὶν αἱ βροχαὶ αἱ τροπικαὶ καὶ ἡ τῆζις τῶν
χιόνων ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὄρεων τοῦ Ἰσημερινοῦ.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου παρατηρεῖται ἡ
κατ' ὀλίγον ἀνύψωσις τοῦ ρεύματος· τῇ 15
Ἰουλίου παρατηρεῖται σπουδαία ἐπαύξησις καὶ
κατὰ τὰς ἀρχὰς 8]βρίου τὸ ὕψος τοῦ Νείλου
εἶναι μέγιστον. Κατὰ τὸν Ἰανουάριον, Φεβρουά-
ριον, Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον ξηραίνεται ὀλίγον
κατ' ὀλίγον· κατὰ δὲ τὸν Μάϊον εἶναι εἰς τὸ
κατώτατον αὐτοῦ σημεῖον.

Οἱ Αἰγύπτιοι μέχρι μὲν τῆς τοῦ Ψαμμητί-
χου βασιλείας ἐνόμιζον ἑαυτοὺς πρώτους γε-
νέσθαι πάντων ἀνθρώπων. Ἐπειδὴ δὲ Ψαμμή-
τιχος βασιλεύσας ἠθέλησε νὰ μάθῃ ποιοὶ οἱ
ὑπάρχοντες πρώτοι, ἀπεδείχθη ἕκτοτε ὅτι πρώ-
τοι πάντων ἐγένοντο οἱ Φρυγες, καὶ μετ' αὐ-
τοῦ οἱ Αἰγύπτιοι.

Ὁ Ψαμμήτιχος δὲ ἀπέδειξε τοῦτο διὰ τοῦ
ἐξῆς τεχνάσματος· λαβὼν δύο νεογνὰ ἀνθρώ-
πων τυχόντων, παρέδωκεν αὐτὰ ποιμένι ἴνα
ἀναθρέψῃ αὐτὰ ἐν μέσῳ τῶν ποιμνίων του· πα-
ρήγγειλε δὲ πρὸς αὐτὸν νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ ποτὲ
εἰς οὐδένα νὰ προφέρῃ λέξιν ἐνώπιον αὐτῶν,
φυλάσσων αὐτὰ ἐντὺς ὄματιου, εἰς τὸ ὅποιον

οὐδείς οὐδέποτε νὰ εἰσέλθῃ, καὶ νὰ ὀδηγῇ πρὸς αὐτὰ καθ' ὅρισμένους ὥρας αἰῶνος ἵνα τὰ θηλάζουσιν ἅμα δ' ὡς τὰ παιδία χορταίνωνται μετὰ γάλα ν' ἀπομακρύνηται αὐτῶν. Ταῦτα δὲ διέταττεν ὁ Ψυχμῆτιχος, διότι ἐπεθύμει νὰ μὴ τὴν πρῶτην ἡθελον προφέρει λέξιν τὰ παιδία. Τοῦτο δὲ καὶ ἐγένετο μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ὅτε ἡμέραν τινα ἠνέωξεν ὁ ποιμὴν τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἀμφοτέρω τὰ παιδία προσδραμόντα καὶ τείνοντα αὐτῶ τὰς χεῖρας προέφερον τὴν λέξιν Βεκόσ.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ ποιμὴν οὐδὲν εἶπεν ἀκούσας ὅμως τὴν αὐτὴν λέξιν ἐπικραυμάζουσαν ἐδῶκεν εἰδησιν τῷ βασιλεῖ, ὅστις καὶ διέταξε νὰ φέρῃ ἐνώπιόν του τὰ παιδία.

Ἐπειδὴ δὲ τὴν αὐτὴν λέξιν ἤκουσε καὶ αὐτός, ἠρέυνησεν ἂν ἔθνος τι ἔχη ἐν τῇ γλώσσῃ του τὴν λέξιν ταύτην καὶ τί αὐτῇ σημαίνει. ἔμαθε δὲ ὅτι οἱ Φρύγες ἐκάλουν οὕτω τὸν ἄρτον.

Οὕτως ἔκρτε οἱ Αἰγύπτιοι ἀνεγνώρισαν τοὺς Φρύγας ὡς ἀρχαιοτέρους αὐτῶν.

Βεβαίως τοῦτο δὲν ἐπικυροῖ ὅτι πρῶτοι ἄνθρωποι ἦσαν οἱ Φρύγες, διότι ἐκ τῆς γλώσσας δὲν δύναται τις νὰ ποιεῖται τοιοῦτον συμπέρασμα, διότι ἡ γλώσσα δὲν εἶναι ἐμφυτόν τι, ἀλλ' ἐπίκτητον· ὁ Ἡρόδοτος ὅμως πιστεύει εἰς τὸ ὀρθόν τοῦ πειράματος τούτου, διότι, ὡς γνωστόν, διάφοροι παρὰ τοῖς τότε σοφοῖς ἐπεκράτουσαν ἰδέαι περὶ ἀνθρωπογονίας καὶ ἀρχῆς τῶν γλωσσῶν.

Οἱ πανάρχαιοι ὅμως κῆτιοι τῆς Βορ. Ἀφρικῆς εἰσὶν οἱ καθ' Ἡρόδοτον Λίβυες, οἱ σήμερον Βέρβεροι καλούμενοι. Εἶτα κατῴκησαν αὐτὴν οἱ Ἐπήλυδες Ἕλληνας καὶ Φοίνικες, μετ' ὧν συναμιχθέντες οἱ Λίβυες ἀπέτελεσαν νέον μικτὸν ἔθνος τοὺς Λυθοφοίνικας. Οὗτοι ὑπῆρξαν οἱ δημιουργοὶ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ, οὗτινος ἡ ἀρχὴ ἀναφέρεται μετὰ πολλῆς τῆς βεβαιότητος εἰς πολλὰς χιλιετηρίδας π. Χ.

(Ἐπεται συνέχεια)

Κ. Ἐμμ. Κωνσταντινίδης.
Ἀλεξάνδρεις.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Δ'. Ὀλυμπιάς. — Τῆ 14 ἐν μ. ἔκλεισε τὰς ἐκτου πύλας τὸ Ζάππειον μέγαρον καὶ οὕτως ἔληξεν ἡ Δ'. Ὀλυμπιάς, ἥτις ὡς τοπικῆ ἔληθεις ἐστέφθη ὑπὸ ἐπιτυχίας. Εὐχόμεθα ὅπως ἡ ἐπομένη Ὀλυμπιάς κρείττω ἐπιδείξεται γεωργίας, κτηνοτροφίας, βιομηχανίας, καλλιτεχνίας κλπ. προύοντα.

×

Ἡ Δουκίσσα τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ Κλ. Α'. Ραγκαβῆ. Ἡ ἔκθεσις τῆς Δ' Ὀλυμπιάδος ἔληξε μετὰ τῆς κρίσεως τοῦ δραματικοῦ διαγωνίσματος τοῦ κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ ἀειμνήστου Ζάππα προκηρυχθέντος ὑπὸ τῆς ἐπιτῶν Ὀλυμπίων ἐπιτροπῆς. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς κ. Ι. Κ. Καμπούρογλου ὁ ἐπιφανὴς ἱατρός κ. Α. Ἀναγνωστακῆς ἀποσπράγισας τὸ δελτίον τοῦ ποιητοῦ τοῦ ὡς κρείττονος κριθέντος δραματός τῆς Δουκίσσης τῶν Ἀθηνῶν φέροντος τὴν ἐπιγραφὴν «πολλοὺς γόους ἀνωφελεῖς φθέγγει» ἀνέγνω τὸ ὄνομα τοῦ Κλέωνος Α. Ραγκαβῆ, οὗτινος ἀπόντος, ὡς διπλωματικοῦ πράκτορος τῆς Ἑλλάδος ἐν Βουλγαρίᾳ, ἡ τε δόξα καὶ τὸ χιλιάδραχμον γέρας ἐδόθησαν τῷ εὐτυχῆ πατρὶ αὐτοῦ τῷ σοφῷ καὶ γενναίῳ ἀνδρὶ κ. Ἀλεξ. Ρ. Ραγκαβῆ.

Ἐκ τῶν ἐπαινεθέντων δὲ τεσσάρων δραμάτων τὸ μὲν τυχὸν τοῦ Α'. ἐπαινοῦ ἢ «Εὐρυμέδης» εἶνε ἔργον τοῦ κ. Δημ. Α. Κορομηλῆ, τὸ δὲ τυχὸν τοῦ Β'. ἢ «Ἀλωσις τῆς Πόλεως» τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀλεξ. Μωραϊτίδου.

×

Ἀθηναῖκαὶ Νύκτες. — Ὁ σοφὸς πρῶτος καθηγητὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου κ. Στέφανος Α. Κουμανούδης ἔπεμψε τὴν ἐπομένην ἔμμετρον καὶ ἐξόχως τιμητικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν συγγραφεὴ τῶν Ἀθηναϊκῶν Νυκτῶν κ. Σπυρίδων Παγαλέλην:

Καρπὸς μελέτης, ἦν ἐγέννησ' ἔνθερος
πρὸς τὰς Ἀθήνας ἔρωσ τὰς θεοφιλεῖς,
ὅτ' εἶναι, Παγαλέλη, τὸ βιβλίον σου,
τό λέγω χαίρων κ' ἐπαινῶ σε δι' αὐτό.
Τὴν ἀγαθὴν μερῖδα σὺ ἐξέλεξας,
ἦν εὐχῆσαι καὶ ἄλλοι νὰ ποθήσωσι,
ἀναγινώσκοντές σε, ὅσοι νῦν ψυχρῶς
πρὸς τὸ ἀρχαῖον κίλλος καὶ τὴν ἀρετὴν
καὶ τὴν σοφίαν, ὡς τυφλοὶ, δικάσονται.
Εἰπὼν σοι ταῦτα, εἶπον πᾶν τὸ καίριον
περὶ τῆς συγγραφῆς σου, ἦν μοι ἔπεμψας
ade minimis» δὲ ἐν λατινικῶν ῥητόν
«non curat praetor» λέγει λέγον κάλλιστα.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 21 Νομβρίου 1888.

Στέφανος Α. Κουμανούδης.

×

Ἀρχαιολογικὰ Μ. Ἀσίας. — Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πόλει τῶν Τράλλων ἐγένοντο ἀνασκαφαὶ ὑπὸ Γερμανῶν ἐπιστατοῦντος τοῦ κ. Δόρπφελδ. Εὐρέθησαν δὲ τεμάχιοι ἀναγλύφου Διονύσου, ἀκέφαλος κορμὸς Νίκης, ἀνάγλυφον παριστῶν ἵππεα καὶ ἄλλα συντρίμματα κοσμημάτων τοῦ ἐκεί ἀρχαίου θεάτρου, οὗτινος ἦτε σκηνὴ καὶ ἡ ὀρχήστρα ἐκαθκρίσθησαν, εὐρέθησαν δὲ σῶα καὶ ἀβλαβῆ ἱκανὰ ἐδῶλια.

Ὁ κ. Ι. Ε. Καραβίας, ἱατρός.

Ἐν τινι τῶν τελευταίων τευχῶν τῆς ἐν Παρισίῳ ἐκδόμενης «Semaine Médicale» μετ' εὐχαριστήσεως ἀνέγνωμεν διατριβὴν τινα τοῦ ἐνταῦθα φιλοπόνου ἱατροῦ κ. Ι. Ε. Καραβία περὶ τῆς πρό τιτων μηνῶν ἐνσκηψίας ἐν Ἰθάκῃ ἐπιδημιακῆς εὐλογίας, ἐν ἣ ὁ νεαρὸς Ἀσκληπιάδης ἐκτίθησι τὰ κατὰ τὴν νόσον ὑπὸ τε στατιστικὴν καὶ αἰτιολογικὴν ἔποψιν. Συγχαίρομεν τῷ κ. Ι. Ε. Καραβίᾳ ἐπὶ τῇ ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης ἐνδελεχεῖ αὐτοῦ μελέτῃ.

×

Ἐξετάσεις.

Οἱ κάλλιστοί νεοὶ κ. κ. Ἰω. Εὐθ. Καροῦζος, Ἀναστ. Ὁβολός, Π. Μίνως, καὶ Στ. Χριστοδούλου φοιτηταὶ τῆς Ἰατρικῆς ὑποστάντες λίαν ἐπιτυχῶς τὰς ἐν τοῖς γενικοῖς μαθήμασιν ἐξετάσεις ἐγένοντο δεκτοί.

ΒΙΒΛΟΚΡΙΣΙΑΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

τῆς

ΑΓΧΙΑΛΟΥ

μετὰ πίνακος τῶν νομισμάτων αὐτῆς

ὑπὸ

Θεμιστ. Μ. Παρασκευοπούλου.

Ἐν Ἀθήναις. 1888.

Πρὸ μικροῦ λίαν φιλοκίλως ἐξεδόθη πολλοῦ λόγου ἀξία πραγματεία ἐξ ἑξ τυπογραφικῶν φύλλων συγκειμένη, ἐν ἣ ὑπὸ τε ἱστορικὴν καὶ γεωγραφικὴν ἔποψιν λεπτομερῶς ἐκτίθενται τὰ κατὰ τὴν Ἀγχιάλον, μετὰ πίνακος ἐν τέλει τῶν νομισμάτων αὐτῆς. (4 τὸν ἀριθμ.).

Ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς ὑπὸ θερμοῦ πρὸς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἔρωτος διπλεγόμενος, αἷς γλύκιον οὐδὲν τὰς ἐκ τῆς θεῖας τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐπιστήμης ὀλίγας τῆς ἀναψυχῆς αὐτοῦ στιγμὰς ἄσμενος ἀφιέρωσε πρὸς συγγραφήν τῆς ἐν λόγῳ περισπουδῆστου πραγματείας, ἣν εὐλαβῶς ἀφιέρου αὐτῇ τῇ πατρίδι του Ἀγχιάλῳ καὶ τῷ σεβαστῷ πάπῳ αὐτοῦ Παρασκευῆ Ἰωάννου.

Ὅσοι τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἠτύχησαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος νὰ μελετήσωσι τὰς ἐν τοῖς πρώτοις τεύχεσι τῆς «Ἀκαδημίας» ὀλίγας σελίδας περὶ τῆς Ἀγχιάλου, κατενόησαν κατὰ ποίων καὶ πόσων σκοπέλων καὶ δυσχερῶν ὄψεϊλε νὰ προσκόψῃ καὶ παλαιῆ ὁ τὰς σελίδας ἐκείνας γράφων κ. Θ. Μ. Παρασκευοπούλος.

Ὁ φιλόπονος συγγραφεὺς ἀπὸ πολλοῦ ἐξετάζων ἀρχαίους τε καὶ νεωτέρους συγγραφεῖς ὑπὲρ τοὺς ἐκτὸν καὶ δὴ τοὺς 38 ὀγκώδεις καὶ κεκοιναμένους τῶν

Βυζαντινῶν χρονογράφων τόμους, μὴ παρῶν δὲ παραδόσεις καὶ νομίσματα καὶ ἐπιγραφὰς καὶ ἀνεπίγραφα μνημεῖα καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ δυνάμενον ἵνα παράσῃ αὐτῷ πληροφορίας περὶ τῆς πόλεως Ἀγχιάλου, κατήρτισεν ἐπὶ τέλους συλλογὴν εἰδήσεων ἱστορικῶν πρὸς ἰδίαν μελέτην καὶ δὴ πρὸς μελέτην τοῦ ἀρίστου φίλου του Κ. Ν. Ξανθοπούλου ἰδὼν ὅμως ὅτι οὐδείς μέχρι τοῦδε ἔγραψεν ἰδίᾳ τι περὶ τῆς Ἀγχιάλου, καὶ ἐνδοῦς εἰς τὰς πολλὰς πολλῶν φίλων αὐτοῦ προτροπὰς ἐξέδωκε τελευταίως τὴν περὶ τῆς Ἀγχιάλου ἱστοριογεωγραφικὴν περιγραφὴν, τῇ αὐθόρμητῳ ἀρωγῇ τοῦ φιλοπάτριδος κ. Παναγ. Α. Οἰκονόμου, ὅτινι ὀφείλεται καὶ ὁ πίναξ τῶν νομισμάτων, καταχωρηθησομένων ἐν τῷ προτεχῆ τεύχει τῆς «Ἀκαδημίας».

Τῷ φιλοπόμῳ νεαρῷ συγγραφεῖ κ. Θ. Μ. Παρασκευοπούλῳ, ὅτινι καὶ ἄλλοτε ἐδόθη ἡμῖν ἀφορμὴ νὰ συγχαρῶμεν, καὶ νῦν συγχαίροντες ἐκ μέσης καρδίας ἐπευχόμεθα αὐτῷ καρτερίαν, καὶ ἐπιτυχίαν ἐν τῇ ἐξακολουθήσει, οὗτινος προκατήρξατο πολυμύχθου μὲν, ἀλλ' εὐκλεοῦς σταδίου.

1. Ἰδὲ πρόλογον σελίδ. 7.

2. Ἰδὲ Ἡμερολόγιον «Ἡ Ἀττικὴ Μέλισσα» 1887, ὑπὸ Κλ. Χ. Κοκκολάτου.

Nouvelle Grammaire Latine κτλ. par L. Haenny
Docteur ès lettres, Professeur au Gymnase de
Winterthur. Paris (Klincksieck) 1889 (σελ.
XIV, 258).

Ἡ ἀγγελλομένη Λατινικὴ Γραμματικὴ τοῦ ἐν Βιντερθούρῃ τῆς Ἑλβετίας καθ. Haenny ἀποτελεῖ τὸ δέκατον ἔκτον τεῦχος τῆς ἀρίστης Nouvelle Collection à l'usage des Classes τοῦ ἐκδότου Klincksieck. Εἶναι δὲ μάλιστα λόγου ἀξίον τὸ βιβλίον, διότι πάντες οἱ ἐν αὐτῷ ἀναγεγραμμένοι γραμματικοὶ τύποι καὶ πάντα τὰ φερόμενα παραδείγματα ἀνήκουσιν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ συγγραφέως τοῦ Καίσαρος δηλαδὴ καὶ τοῦ Κικέρωνος, ἥτοι εἰς τὸν ἀκραιφνέστατον καὶ εἰλικρινέστατον λατινισμόν, ἀκριβῶς δὲ διὰ τοῦτο εἶναι καὶ ἀξιοσύστατον. Καὶ οὕτω μὲν ἔχουσι τὰ κατὰ τὰ δύο πρῶτα μέρη τῆς Γραμματικῆς (τὸ περὶ τῶν γραμμάτων δηλαδὴ, σελ. 1-5 καὶ τὸ περὶ τῶν λέξεων καὶ τῶν τύπων, σελ. — 110), τὸ δὲ τρίτον αὐτῆς μέρος, τὸ συντακτικόν (σελ. 111-233), στηρίζεται μὲν καὶ αὐτὸ εἰς παραδείγματα εἰλημμένα κυρίως ἀπὸ τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ Κικέρωνος, ἀλλὰ δὲν λείπουν καὶ τὰ ἐξ ἄλλων ἐκκρίτων συγγραφέων καὶ ποιητῶν, τοῦτο δὲ μᾶλλον ἐνεκα τῶν ἐνοιῶν — διότι εἶναι ἐκλεκτὰ τὰ παραδείγματα — ἢ δι' ἄλλον λόγον. Κατὰ δὲ τὴν ἐπικρατήσαντα συνήθειαν εἰς τὸ Συντακτικὸν ἀκολουθεῖ Παράρτημα περιέχον τὰ ἐξῆς Κεφάλαια: Περὶ τῶν μέτρων τοῦ μήκους παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. — Περὶ τῶν μέτρων τῆς ἐπιφανείας. — Περὶ τῶν μέτρων

τῆς χωρητικότητος. — Περὶ τοῦ συστήματος τῶν σταθμῶν. — Περὶ τοῦ νομισματικοῦ συστήματος. — Πίνακα τῶν νομισμάτων. — Ῥωμαϊκὸν Ἡμερολόγιον. — Πίνακα τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Καίσαρος. — Συντομίας λέξεων. — Ἔρχεται ἔπειτα Πίναξ τῶν ἐμπειροχόμενων κατὰ κεφάλαια καὶ Πίναξ ἀναλυτικῆς κατ' ἀλφάβητον (σελ. 234—258). Σ. Δ. Σ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΤΟ ΜΕΣΟΦΡΕΑΡ

ὑπὸ

PIÈRE SALÉS.

Ὁ ἐν Καίρῳ ἀπὸ τινος παρεπιδήμων κάλλιστος νέος κ. Ἀσκληπιὸς Θ. Βαφειάδης ἀνέλαβε τὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετάφρασιν ἐνὸς τῶν λαμπρῶν ἔργων τοῦ σπουδαίου μυθιστοριογράφου Pierre Sales, οὗτινος αἱ τόσον τερπναὶ καὶ διδασκτικαὶ μυθιστορίαι πλειστάκις ἐβραβεύθησαν.

Ἀποβλέπων δὲ ὁ φιλόπονος μεταφραστὴς μᾶλλον εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ μεταφρασθέντος ἔργου ὥρισε τὴν τιμὴν αὐτοῦ εἰς φρ. 2,50.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν, ἐν ὁδῷ Γραβιᾶς Ἄρ. 11.

ΕΞΕΔΟΘΗ

P. SPILMANN

Ἐγχειρίδιον Ἱατρικῆς Διαγνωστικῆς

Μεταφρασθὲν

καὶ διὰ πολλῶν προσθηκῶν ἐπανέξηθ' ἐν

ὑπὸ

Λ. Ε. Πανᾶ καὶ Ι. Λ. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

τεταρτοετῶν φοιτ. τῆς Ἱατρικῆς.

Τεῦχος Α'.

Μετὰ 11 εἰκόντων.

Ἐλλείψει χώρου ἀναβάλλομεν τὴν περὶ αὐτοῦ κρίσιν ἡμῶν ἐν τῷ προσεχεῖ τεύχει.

MATHIAS DUVAL

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΣ

κατὰ τὴν διδαχὴν τοῦ καθηγητοῦ Hüss.

μετάφρασις ἐπεξεργασθεῖσα

καὶ διὰ προσθηκῶν ἐπικυζήθεισα

ὑπὸ

Σπ. Ι. Κανέλλη

ιατροῦ.

Τιμᾶται ἀντὶ δρ. 10 καὶ εὐρίσκεται

παρὰ τῷ κ. Ν. Γ. Πάσσαρη.

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἡ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶσαν ἐφημερίδα ἢ περιοδικὸν.

Τὰ πρὸς δημοσίευσιν ἀποστελλόμενα ἔγγραφα δημοσιεύονται ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἡ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν παντὸς συγγράματος, οὗτινος ἀντίτυπον ἤθελεν ἀποσταλῆ αὐτῇ.

Πᾶσα ἀπόδειξις ἀποτίσεως συνδρομῆς δέον ἵνα φέρῃ τὴν σφραγίδα τοῦ περιοδικοῦ καὶ τὴν υπογραφήν τοῦ Διευθυντοῦ.

Οἱ ἀλλάσσοντες τόπον διαμονῆς συνδρομηταὶ δέον ἵνα ἐγκρίτως εἰδοποιῶσι τὴν Διεύθυνσιν.

Διὰ πάσαν αἵτησιν καὶ πληρωμὴν ἀπευθυντέον τῷ Διευθυντῇ Κλεοβ. Χ. Κοκκολάτῳ, εἰς Ἀθήνας, δι' ἐπιστολῆς ἀπηλλοτριμένης τὰ χυδρομικῶν τελῶν.

Τῷ ἐγγράφοντι πέντε συνδρομητὰς καὶ διὰ βιβλίου τὰς συνδρομὰς αὐτῶν ἀποστέλλεται τὸ φύλλον δωρεάν.

Ἀγγελίαι καὶ εἰδοποιήσεις καταχωρίζονται ἐπ' ἰδίᾳ συμφωνίᾳ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις μὲν παρὰ τῷ Ἐκδότῃ ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Ἀκαδημίας». — Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ δὲ παρὰ τοῖς ἀνταποκριταῖς καὶ ἐπιστάταις ἡμῶν, ἴτοι—Ἐν Ἀμμοῦ παρὰ τῷ κ. Κ. Ἐυ. Κωνσταντινίδῃ.—Βερδιάνσκα παρὰ τῷ κ. Ἡρακλεῖ Κουρῆ.—Βραίλα παρὰ τῷ κ. Π. Τερπάνδρῳ Ἱατρῷ.—Ἐπιβάταις παρὰ τῷ κ. Φ. Ἀρχιγένει Ἱατρῷ κτλ.—Κίω παρὰ τῷ κ. Γ. Κοντογιάννῃ Διευθυντῇ τῆς ἑλλην. σχολῆς.—Κωνσπόλει ἐν Γαλιτᾷ παρὰ τῷ κ. Στ. Δεμιονίδῃ βιβλιοπώλῃ.—Λοδίνῳ παρὰ τῷ κ. Κ. Σ. Καλλέργῃ, 21 Colville Road.—Μυτιλήνῃ παρὰ τῷ κ. Γρ. Βερναρδάκῃ, γυμνασιάρχῃ.—Μαριανουπόλει παρὰ τῷ κ. Ἄλ. Κουρῆ.—Ὀδησσῷ παρὰ τῷ ἱεροδιακόνῳ κ. Κωνστ. Καββάδιδῃ.—Πάτραις παρὰ τῷ κ. Κ. Καλλιέωκᾷ, φαρμακοποιῷ.—Προύση παρὰ τῷ κ. Ν. Π. Νίτσῳ.—Πύργῳ παρὰ τῷ κ. Ἄλκ. Δημητρακοπούλῳ.—Παρίσιδις παρὰ τῷ κ. Sophocle Zacharia, Faculté de Droit, Montpellier, Alexandre Antipas, Faculté de Médecine.—Σμύρνη παρὰ τῷ κ. Θ. Δημητριάδῃ.—Τραπεζοῦντι παρὰ τῷ πανοσιολογιστῶν κ. Ἀμβροσίῳ Σταυρινῷ.—Θεραπεῖοις παρὰ τῷ κ. Ζεφ. Σταυρίδῃ.

Γέποις Πάσσαρη καὶ Βεργιαντίου, παρὰ τοὺς Ἁγίους Θεοδώρους.